

Рудокопачи.

За тѣхъ не пламва румена зората,
Не идва дивна пролѣтъ съ бѣли цвѣтове.
Единъ следъ другъ се спущатъ, чезнатъ подъ земята:
Упоренъ, тежъкъ трудъ ги день и нощъ зове.

Прегърбени и свити къртятъ въ копки тѣсни,
Огласятъ глухи удари околний мракъ.
Не чуй се веселъ глъчъ, ни смѣхове, ни пѣсни;
Въ мрака свѣтулката лампи вмѣсто слънчевъ зракъ.

И сякашъ тоя мракъ почерня имъ лицата
И мжката бразди чертай по тѣхний лобъ.
Безспирно къртятъ съ чудна смѣлостьъ въвъ сърцата:
Но често копкитѣ имъ тъмни ставатъ гробъ.

Ст. Цанкова.

